

Op de derde dag zei haar vader: “Wij hebben een bijzondere dochter”.

“Wij hebben de allerleukste en liefste dochter die er bestaat!” pareerde ik elke wanklank die je maar zou kunnen horen in zijn opmerking.

Ze was erg gesteld op het mandje waar ze toen in sliep, wilde liever niet bij ons in bed. Sowieso was knuffelen niet een van haar favourite bezigheden. (nog steeds niet, trouwens). Wel dronk ze graag aan de borst, maar klaar was klaar en dan weer graag terug in haar mandje.

Ze had een heel strikt ritme, van nature, ze ‘kwam’ om 6.00 uur, 9.00 uur, 12.00 uur, 15.00 uur, 18.00 uur, 21.00 uur en jawel om 24.00 uur. Beetje veel maar wel overzichtelijk.

Ze eiste mij op, als ze wakker was moest ik aantreden. Ik trad in die tijd ’s avonds nog veel op, was om 6.00 uur meestal nog niet aan de nodige slaap toegekomen. Mijn man had niet iedere keer zin om al om 6.00 uur buiten te gaan wandelen, met z’n boze dochter. Twee jaar hebben we onze poot stijf gehouden, ik wilde graag blijven werken, toen bond ze in. Ik was wel erg moe.

We ervoeren haar als bang en boos. Ze kon haar adem in houden tot ze flauwviel, die truc had ik snel door.

Maar waren het trucs, of verpakt onvermogen? Moesten we streng zijn of lief?

Als opa en oma kwamen, maakten we koekjes, legden die mooi op een bordje, plukten bloemetjes in het park voor in het zelfbeschilderde vaasje. We hadden plezier, voorpret. Maar als opa en oma kwamen wist ze zich geen houding te geven; ze verdween onder de tafel en kwam daar niet meer onderuit. Ook niet als we haar probeerde probeerden te lokken met lekkers, kadootjes, ik zong liedjes om haar op haar gemak te doen voelen. Opa en oma gingen toch wel teleurgesteld naar huis, en ons meisje was niet te troosten want nu gingen ze weg!

Alles was moeilijk, tandenpoetsen of een broodje halen op de hoek.

Uit logeren 'hield ze vol', toen ze ouder werd vroeg ze: "Moet het, Mam?". Voor ons hield ze het vol, maar we moesten met z'n allen een week terugbetalen, Met verdriet denk ik terug aan wat we haar hebben 'aangedaan'. Maar wij waren er ook nog. En na twee en een half jaar kwam haar broer.

We raakten uitgeput en wanhopig.

Ze werd bozer en bozer, en vooral als ze verdriet had sloeg ze ons van zich af.

Op het kinderdagverblijf ging het goed.

We gingen het bij onszelf zoeken.

Professionele hulp op latere leeftijd dacht dat het aan de moeder lag; voordat ik begreep waar de therapeuten naar vroegen had zij het meest wenselijk antwoord gegeven. Mijn man en ik vielen van onze stoel.

Wie dit leest zal het herkennen; we zochten hulp, kwamen er niet meer uit. Mijn man en ik reageerde ons op elkaar af. Broer zat overal tussenin, kreeg te weinig aandacht, en als hij het al kreeg 'verpestte' zijn zus het. ik zag haar onvermogen en zijn teleurstelling.

We hadden een heel onveilig thuis. Dat was niet de bedoeling.

Toen kwam de dag, ze waren inmiddels negen en elf jaar oud, dat we met z'n allen aan tafel zijn gaan zitten en besproken hebben dat het zo niet langer ging. We zouden twee kleinere huizen vlak bij elkaar gaan zoeken en dan de boel maar opsplitsen.

Nou, en als de nood het hoogst is.....het lijkt wel een slechte B-film.

Via via kwamen we bij het Feuersteincentrum in Amstelveen.

Bij de intake verbaasden we ons dat ze alles heel gewoon vonden, en we werden erg blij van opmerkingen als: 'Daar kunnen we wel iets mee', en 'Met dat bijltje hebben we al vaker gehakt(!?!?)'.

Afspraken zijn gemaakt. Romy ging. Ze wilde wel. Was ook oud genoeg om te willen.

Na drie keer geweest te zijn onstond er weer een situatie die erg lastig voor haar was. De rest van het gezin zat te eten, we hoorden aan de deur en het wegwerpen van jas en schoenen 'hoe laat het was'. Met z'n drietjes krompen we een maatje kleiner. Ze kwam binnen, boooooo en het verdriet zag je er al doorheen, en ze stamp op de grond gaat naar haar kamer, komt terug, propt haar eten in de mond, doucht en komt als aageschoten wild vertellen dat het haar spijt. "Sorry, Mam!".

Toen wisten we, 'we' of beter gezegd, 'ze' heeft beet.

En toen raakte deze moeder overspannen, kwartjes vielen, en toen wilde ik ook naar het FCN. De appel valt niet ver van de boom. In het kader van ouderbegeleiding naar onze dochter toe maar ook echt wel voor mezelf. Ook ik heb (te)veel mogelijkheden en verlies daardoor overzicht en vooral een plan.

Ik kwam net thuis, ze was ontevreden over haar schoolprestaties van de dag.

Daar kon ze nog geen jaar geleden een week over doen om dat een beetje op een hanteerbare plek te krijgen.

Ze kan nu haar teleurstelling even delen en heeft daarna weer lucht.

Ze zit in twee VWO, legt de lat hoog, maar loopt er niet meer op stuk. Ze gaat uiteraard puberen, krijgt ruimte om te experimenteren met logeren, huiswerk maken, uitgaan. Hoe deel je dat in en dan doe je het soms ook verkeerd! Ze vertelde laatst dat ze had gespijbeld, ze neemt me in vertrouwen. Ze houdt ons op de hoogte we kunnen afspraken maken.

Ze maakt haar eigen keuzes, ze maakt haar eigen fouten, ze is (soms al een beetje) trots op haarzelf en kan er erg van genieten als wij trots op haar zijn!

En wij zijn heel erg trots!! En errug dankbaar.

Tot de zomer blijft Romy nog komen naar het FCN, als het rooster op school geen roet in het eten gaat gooien.

Ik weet niet waar we zouden zijn als het Feuerstein Centrum niet op ons pad was gekomen.

Namens ons gezin,

de moeder